

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **B. S.**, bytem P, zastoupen JUDr. Stanislavem Lžičarem, daňovým poradcem, se sídlem Praha 5, Holečkova 31, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7691347/16/2001-80543-109497,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného – exekučního příkazu, kterým byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku ve výši celkem 187.860,- Kč, a poskytovateli platebních služeb příkázáno nevyplácet peněžní prostředky z účtu dlužníka za podmínek, jak v exekučním příkazu stanoveno.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 10. 11. 2016. Domnívá se, že v dané věci došlo k porušení zákona, jelikož žalovaný napadené

rozhodnutí vydal, aniž by daňové nedoplatky existovaly, s tím, že žalovaný posoudil důvody a okolnosti pro vydání exekučního příkazu po právní stránce nesprávně.

Žalobce namítl, že žalovaný měl výčet údajných daňových nedoplateků specifikovat ve vykonatelném výkazu nedoplateků pod položkou 0001, č. j. 7691348/16/2001-80543-109497, sestaveného ke dni 21. 10. 2016. Ten však nebyl žalobci nikdy doručen. Tento výkaz byl sestaven v rozporu se skutečností, neboť tyto nedoplatky nemohou z důvodu jejich úhrady existovat, když žalobce daně uhradil řádně a včas, a tedy nemůže existovat ani příslušenství daně. K soupisu jednotlivých položek údajného daňového nedoplatku žalobce uvedl, že obsahuje nesprávné údaje o nezaplacené dani (DPH či dani z příjmu fyzických osob), s tím, že v příloze dokládá, kdy byly jednotlivé položky zaplacený. Jelikož daň byla zaplacená řádně a včas, není možné, aby vznikl úrok. Žalobce k tomu dokládá výpisy z banky o odepsání jednotlivých plateb. Napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje údaje o tom, že daně byly zaplacený, není zřejmé, jak a kdy bylo případně správcem daně s platbou nakládáno. Žádné rozhodnutí ohledně „manipulace“ s platbou žalobce neobdržel, není tedy možné dospět k závěru, že existuje u správce daně nedoplatek.

Žalobce dále namítl zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které lze dovodit mimo jiné z položky č. 8, kde je žalovaným uveden k datu 1. 4. 2015 nedoplatek ve výši 6.965,- Kč, s tím, že se jedná o daň z příjmu fyzických osob podávajících příznání. Tento údaj žalobce považuje za zjevně nesprávný s ohledem na daňové přiznání k dani z příjmu fyzické osoby za zdaňovací období roku 2014, podle něhož žalobce vykázal daň ve výši 26.055,- Kč a současně deklaroval zaplacení daně zálohami ve výši celkem 31.200,- Kč. Uvedený stav žalovaný nijak nezpochybnil, přesto vykazuje v napadeném rozhodnutí nedoplatek ve výši 6.965,- Kč, přičemž není zřejmé, jak k této částce žalovaný dospěl.

Závěrem žalobce uvedl, že podle jeho názoru žalovaný vede exekuci na neexistující nedoplatky na daních, přičemž se jedná o nezákonný postup, když výkaz nedoplateků byl sestaven v rozporu s prokazatelně zaplacenými daněmi.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 1. 2017 uvedl, že napadené rozhodnutí (exekuční příkaz) vydal k vymození daňového nedoplatku ve výši 184.178,- Kč, přičemž exekučním titulem byl podle ust. § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu vykonatelný výkaz nedoplateků č. j. 7691348/16/2001-80543-109497 ze dne 24. 10. 2016. Daňový nedoplatek byl podle § 183 odst. 1 a 3 daňového řádu zvýšen o exekuční náklady ve výši 3.682,- Kč. Exekuce byla dále nařízena i na částku úroku z prodlení podle § 178 odst. 3 daňového řádu. Exekuční příkaz byl doručen zplnomocněnému zástupci žalobce dne 5. 11. 2016 a poskytovateli platebních služeb dne 26. 10. 2016. Předmětem daňové exekuce jsou nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob a na úrocích z prodlení, na dani z přidané hodnoty a úrocích z prodlení a na úroku z posečkané částky, které jsou vykonatelné, za období specifikovaná ve vyjádření žalovaného. Jelikož žalobce splatné daňové nedoplatky v zákonných lhůtách nezaplatil, vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

K námitkám žalobce žalovaný podrobně popsal, jak byly daňové povinnosti žalovaného vyměřeny (jakým rozhodnutím, v jaké výši, za jaké období). Dále uvedl, že pokud se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem neodchyluje, podle ust. § 140

odst. 1 daňového řádu správce daně nemusí výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem, ale založí jej do spisu. Dále konstatoval připsané platby (datum a výši) podle osobního daňového účtu žalobce s tím, že tyto byly použity na úhradu daně v souladu s ust. § 152 a § 174 daňového řádu.

Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 102 a § 178 daňového řádu, přičemž mezi ně nepatří informace o zaplacené dani. Konstatoval, že pořadí úhrady daně je dáno § 152 daňového řádu, s tím, že daňový řád neukládá správci daně povinnost informovat daňový subjekt o tom, na kterou daňovou povinnost byla platba použita, to se děje jen v případě přeplatku za podmínek § 154 daňového řádu.

K námitce žalobce, že mu nebyl doručen výkaz nedoplatků, žalovaný uvedl, že výkaz nedoplatků není rozhodnutím, nýbrž vnitřním dokladem správce daně (výpisem z evidence daní) a jako takový se daňovému subjektu nedoručuje a nejsou proti němu přípustné opravné prostředky, přičemž jeho náležitosti upravuje § 176 odst. 2 daňového řádu.

Závěrem žalovaný zkonstatoval skutečnosti vyplývající z osobního daňového účtu žalobce (tedy jaké částky a kterého dne byly žalobcem uhrazeny a na úhradu kterých daňových povinností byly použity). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, jelikož není důvodná.

Při jednání soudu dne 5. října 2017 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby soud vyhověl jeho žalobě, žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce doplnil k vyjádření žalovaného ze dne 19. 1. 2017, že položky pod č. 6 a 7, představující částky ve výši 17.092 Kč a 20.891 Kč a k tomu dvě položky úroků 4.700 Kč a 5.051 Kč byly zaplacený, avšak není zřejmé, kam byly platby žalobce zařazeny, jak s nimi bylo manipulováno žalovaným, na které staré nedoplatky byly použity. Dále předložil soudu dva dokumenty v mezidobí získané - soupisy plateb od r. 2014 do r. 2016 a pohyby na osobním účtu daňového subjektu. Uvedl, že žalobci k jeho žádosti žalovaný předložil sjetinu z počítače s kódovou tabulkou, k čemuž žalobce poukazuje na nepřehlednost těchto sestav a tabulky kódování. Dále na příkladu konkrétní platby uvedl, že správce daně disponuje s prostředky, aniž by bylo zřejmé, kam směřují. Problém tedy spatřuje ve skutečnosti, že není možné zjistit, kam prostředky zaplacené daňovým subjektem směřují, neboť o tom správce daně nevydává žádné rozhodnutí.

Žalovaný doplnil, že daňový subjekt není upozorňován správcem daně na skutečnost, že něco dluží, zákon mu to nepřikazuje. Výkaz nedoplatků je interní dokument, který se nedoručuje, ale putuje na vymáhací oddělení a správce daně si před exekucí aktualizuje, zda v mezidobí nedošlo k nějakým platbám. Uvedl, že žalobce může podat proti exekučnímu příkazu námitky při placení daní podle § 159 daňového řádu nebo při nahlížení do spisu, může si požádat o stav osobního daňového účtu a podat námitky proti němu. Daňový řád nepřikazuje správci daně, aby při každé platbě musel zasílat daňovému subjektu informaci, na úhradu jaké daňové povinnosti byla platba připsána.

Žalobce má možnost komunikovat se správcem daně, nahlížet do spisu, požádat správce daně, aby mu vypsál, na jaké daňové povinnosti jsou částky použity, nechat si zřídit daňovou informační schránku.

Daňový spis obsahuje pro danou věc především tyto podstatné dokumenty:

Exekuční příkaz ze dne 25. 10. 2016, jímž se podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) s použitím zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, nařizuje daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymození nedoplatku celkem ve výši 187.860 Kč, a jímž bylo poddlužníkovi Raiffeisenbank a.s. uloženo, aby od okamžiku, kdy mu exekuční příkaz bude doručen, po dobu trvání daňové exekuce nevyplácel peněžní prostředky z účtu dlužníka, neprováděl na něj započtení a ani s ním jinak nenakládal, a to až do výše nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, což se týká i peněžních prostředků, které dojdou na tento účet do 6 měsíců od dne vyrozumění o nabytí právní moci exekučního příkazu. V exekučním příkazu je citován obsah vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 24. 10. 2016, sestaveného ke dni 21. 10. 2016, kde jsou na 15 řádcích vyčísleny dlužné daně a je provázející úroky z prodlení, přičemž výše nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, činí 184.178 Kč, s tím, že žalobce neuhradil ke dni 21. 10. 2016 vykonatelné nedoplatky v zákonné lhůtě. Dále jsou obsahem daňového spisu platební výměry na jednotlivé daně, které byly žalovaným vůči žalobci vydány a byly podkladem pro sestavení výkazu nedoplatků.

Žalobce přílohami doložil, že minimálně některé z částek, které byly předmětem výkazu nedoplatků, uhradil, např. DPH ve výši 17.092 Kč, která byla zaplacená dne 22. 10. 2014 a následně dalších pět vyměřených daňových povinností, a předložil výpisy z účtů.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ustanovení § 152 daňového řádu stanoví pořadí úhrady daně takto:

(1) Úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:

- a) nedoplatky na dani a splatná daň,*
- b) nedoplatky na příslušenství daně,*
- c) vymáhané nedoplatky na dani,*
- d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.*

(2) Úhrada daně vymožené jednotlivými způsoby vymáhání podle § 175 se použije na úhradu nedoplatků evidovaných u daného správce daně postupně podle těchto skupin:

- a) nedoplatky na dani vymáhané daným způsobem vymáhání,*
- b) nedoplatky na příslušenství daně vymáhané daným způsobem vymáhání.*

(3) Úhrada daně hrazené jako pohledávka za majetkovou podstatou se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:

- a) nedoplatky na dani a splatná daň z daňových povinností, které vznikly v době ode dne*

účinnosti rozhodnutí o úpadku,

b) nedoplatky na příslušenství daně z daňových povinností, které vznikly v době ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku.

(4) V jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.

Podle § 178 daňového řádu: (1) *Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. (2) Výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2, d) odkaz na exekuční titul.*

(3) Pokud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu; z úroku z prodlení vzniklého po nařízení daňové exekuce nevznikají exekuční náklady. (4) Exekuční příkaz se doručuje dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky. (5) Daňovou exekuci lze provést pouze těmito způsoby b) příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb.

Podle § 176 daňového řádu: (1) *Exekučním titulem je a) výkaz nedoplateků sestavený z údajů evidence daní. (2) Výkaz nedoplateků obsahuje a) označení správce daně, který výkaz nedoplateků vydal, b) číslo jednací, c) označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek (dále jen „dlužník“), d) údaje o jednotlivých nedoplatecích, e) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, f) potvrzení o vykonatelnosti, g) den, k němuž je výkaz nedoplateků sestaven.*

Městský soud v Praze konstatoval, že v posuzované věci byl exekuční příkaz vydán postupem, který odpovídá daňovému řádu. Podkladem pro jeho vydání byl vykonatelný výkaz nedoplateků, který byl finančním úřadem sestaven v rámci jeho pravomoci. Způsob, jakým byl výkaz nedoplateků sestaven - nakolik soud vychází z předložených materiálů - neporušuje zákon, který svěřuje daňovému úřadu pravomoc takový výkaz sestavit a zahrnout do něj nezaplacené a pravomocně uložené daňové povinnosti. Z vyjádření žalovaného dále plyne, že výkaz nedoplateků je toliko interním předpisem správce daně a jako takový se daňovému subjektu nedoručuje.

Ve věci není sporné, že žalobce z minulosti dluží jistou sumu na daních, neboť to sám uznal, avšak vytýká žalovanému to, že nově předepsané daňové povinnosti, které žalobce včas a řádně uhradil v průběhu let 2014 a 2015, žalovaný započítal na zaplacení dřívějšího dluhu. Místo toho, aby se celkový daňový dluh zmenšoval v důsledku úhrad od žalobce, dochází tak k tomu, že nové daňové povinnosti nejsou uhrazeny, a žalobce se proto dostává do nových prodlení a vznikají mu úroky z prodlení. Žalobce zde namítl, že jakožto daňový subjekt nemá žádný přehled o tom, jak jsou nové platby používány na úhradu starého dluhu, a ani nemá vědomost o tom, že se s nově vyměřenými daněmi znovu a znovu dostává do prodlení a vznikají mu tak další nedoplatky. Proto vytýká žalovanému určitou „manipulaci“ s uhrazenými prostředky.

Z vyjádření žalovaného plyne, že žalovaný si je vědom, že některé konkrétní částky byly žalobcem na jednotlivé daně uhrazeny, avšak byly započteny na dřívější daňové nedoplatky, proto se žalobce dostává opakovaně do prodlení s placením každé nově vyměřené daně a v důsledku toho mu jsou vyměřovány úroky z prodlení.

Soud uvádí, že ačkoliv by bylo možno souhlasit se shora uvedenou námitkou žalobce, je třeba konstatovat, že je v pravomoci správce daně – a zákon mu to přímo ukládá, aby nově přijaté platby určené i k úhradě nově vzniklých a vyměřených daní použil na úhradu staré daňové povinnosti. Zároveň zákon správci daně neukládá povinnost vyrozumívat daňového dlužníka o způsobu, jak bylo naloženo s každou jednotlivou platbou. Jestliže tedy v daném případě žalovaný tak nepostupoval, nelze jeho postup považovat za nezákonný. Lze konstatovat, že systém, nastavený daňovým řádem, je vůči daňovým dlužníkům poměrně přísný a může způsobovat určitou nepřehlednost postupu daňového úřadu, protože informace o tom, jak je nakládáno s jednotlivými platbami, daňový subjekt nemá. Tuto situaci nicméně nelze řešit formou žaloby proti exekučnímu příkazu, který byl vydán orgánem nadaným k tomu náležitou pravomocí, v náležitém procesu a na základě řádně existujícího exekučního titulu, tedy výkazu nedoplateků sestaveného ke dni 21. 10. 2016. Soud tedy dospěl k závěru, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem.

Žalovaný postupoval v souladu s daňovým řádem, když žalobcem poukazované platby započítával na úhradu dřívějších daňových povinností v souladu s tím, jak stanoví daňový řád v § 152. Žalobce se v podstatě dostal do určitého „kruhu“ tím, že ačkoliv vždy hradí podle jeho názoru na „novou“ daňovou povinnost, žalovaný platbu vždy započte na starší daňový nedoplatek, tím pádem je žalobce v podstatě stále „v mínusu“. To je však otázkou vhodnosti dané právní úpravy, nikoliv postupu žalovaného. Soud tedy neshledal důvodnou námitku žalobce, že je zcela v pravomoci finančního úřadu, která úhrada nově vyměřené daně bude použita na úhradu kterého starého daňového dluhu.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. října 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.